

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **P. V.**, bytem, zast. Mgr. Martinem Hromkem, advokátem se sídlem Vídeňská 153/119b, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.04.2016, č.j. JMK 63265/2016, sp.zn. S-JMK 47883/2016/ODOS/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.
Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vyškov, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 15.02.2016, č.j. MV 49225/2015 OD/15 Ja (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 18.08.2015 v 09:50 hod řídil motorové vozidlo tov. zn., reg. zn.

....., ve V. po ulici, ve směru jízdy na D., kde byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR Vyškov (dále jen „PČR“). U žalobce bylo provedeno odborné měření na alkohol přístrojem Dräger v.č. ARZN-0059, kterým mu byla v 09:53 hod naměřena hodnota 0,28 g/kg alkoholu v krvi. V 09:59 hod bylo provedeno druhé odborné měření na alkohol totožným přístrojem, které bylo opět pozitivní s naměřenou hodnotou 0,28 g/kg alkoholu v krvi. Po provedeném odběru krve v 10:10 hod mu byla rozbořem krve metodou plynové chromatografie a imunotechnicky zjištěna hladina 0,21 g/kg alkoholu v krvi. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 11 a ustanovení § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. c) a ustanovením § 125c odst. 5 silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 8.000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Do doby zákazu činnosti započel správní orgán podle ustanovení § 118c odst. 3 silničního zákona dobu od zadržení řidičského průkazu do data nabytí právní moci rozhodnutí.

Současně byla žalobci podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Dle žalobce žalovaný řádně nevypořádal odvolací námitku, že správní orgán I. stupně vycházel co do zjištění průběhu dopravní kontroly, způsobu provádění dechových zkoušek a následného odběru krve pouze z úředních záznamu PČR, aniž by vyslechl při dopravní kontrole zasahující policisty. Správní orgány tak v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a taktéž v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí činil z úředních záznamů PČR skutková zjištění zejména ohledně totožnosti možného pachatele přestupku a způsobu provádění dechových zkoušek. Takovým postupem zatížil přestupkové řízení závažnou vadou. Žalovaný se přitom nevypořádal s námitkou, že úřední záznamy nejsou způsobilým důkazním prostředkem pro zjištění pachatele přestupku, ani pro zjištění průběhu dopravní kontroly. Nevypořádal se ani s odkazem na závěry soudní praxe. Úřední záznamy přitom nemohou být způsobilým důkazním prostředkem, a to ani ve spojení s důkazy jinými, jako je např. protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem. Pokud žalovaný nesprávný postup správního orgánu I. stupně posvětil, zatížil tím odvolací řízení závažnou vadou.

Žalovaný se nevypořádal ani s odvolací námitkou, dle které z prvostupňového rozhodnutí není seznatelné, z jakého důkazu bylo učiněné skutkové zjištění o průběhu dopravní kontroly. Žalovaný nejprve paušálně konstatoval, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě oznámení přestupku, úředních záznamů, záznamů o výsledcích

dechových zkoušek, protokolu o lékařském vyšetření, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, výpisu z evidenční karty řidiče. Následně sám vyhodnotil, že totožnost řidiče měla být zjištěna hlídkou PČR z předloženého občanského a řidičského průkazu, jak plyne z oznámení o přestupku a úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy. Žalovaný tak na základě dokumentů z přestupkového spisu učinil vlastní zjištění a závěry o skutkovém stavu namísto toho, aby se v rámci odvolacího řízení zabýval tím, zda zjištění učiněná správním orgánem I. stupně o průběhu dopravní kontroly a totožnosti řidiče jsou přezkoumatelná.

Žalobce dále v odvolání namítal, že zjištěná hladina etylalkoholu v krvi v hodnotě 0,21 g/kg mohla být způsobena jinými příčinami než požitím alkoholického nápoje (zejména příčinami fyziologické povahy). Správní orgán I. stupně pak nesprávně zamítl pro nadbytečnost návrh žalobce na vypracování znaleckého posudku z oboru toxikologie za účelem objasnění těchto příčin. Žalovaný k tomuto pouze uvedl, že žádná fyziologická hladina alkoholu v organismu člověka neexistuje a naměřená hladina alkoholu v krvi tak musela být důsledkem požití alkoholického nápoje. Žalovaný přitom pominul, že soudní praxe s pojmem fyziologické hladiny alkoholu v krvi pracuje a uznává jej (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.03.2010, č.j. 5 As 24/2009-65). Dle žalobce již sama hodnota 0,21 g/kg etylalkoholu v krvi (tj. hodnota pouze o 0,01 g/kg vyšší než je hodnota 0,20 g/kg, která představuje hodnotu empiricky zjištěnou a ověřitelnou) zakládá rozumnou pochybnost o tom, zda skutečně muselo jít o hladinu vyvolanou požitím alkoholického nápoje nebo zda její příčinou byla jiná okolnost. Pokud správní orgán tuto možnost u žalobce fakticky nevyloučil, nerespektoval základní zásadu správního trestání *in dubio pro reo* a nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podpořil-li žalovaný vadný postup správního orgánu I. stupně, je napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nezákonné a je v rozporu s právem žalobce na spravedlivý proces vyplývajícím z ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce v odvolání namítal, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s jeho námitkami stran správnosti údajů obsažených v protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, resp. jejich nepřezkoumatelnosti. Z tohoto protokolu totiž neplyne, jakým způsobem byla určena hladina etylalkoholu v krvi, jak byla vypočtena, zda bylo nutné měření opakovat a s jakým výsledkem. I přes tyto nedostatky správní orgán I. stupně bez řádného odůvodnění neprovedl další žalobcem navržené důkazy. Nevyžádal si kompletní dokumentaci o provedeném vyšetření krve a ani nevyslechl osobu, která uvedený protokol pořídila. Správní orgán I. stupně tedy nezjistil všechny podstatné okolnosti a nepřihlédl k námitkám žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, z jakého důvodu absence lékařského vyšetření před odběrem krve nemohla mít vliv na správnost údajů o vyšetření krve. Současně však zdůraznil vysokou míru odbornosti a věrohodnosti protokolu, neboť výsledná hodnota vycházela z přísně specifické metody, kterou může být pouze metoda plynové chromatografie. Žalovaný přitom svůj závěr opřel o výsledky dechových zkoušek. Žalovaný tedy vycházel ze zjištění, které z protokolu nevyplývá, a to že hodnota etylalkoholu v krvi byla určena metodou plynové chromatografie. I v případě správnosti tohoto předpokladu není nijak zřejmé, jak byla výsledná hodnota vypočtena a zda byla vypočtena správně. Není totiž zřejmý výsledek nespecifické ověřovací metody. Ze samotného protokolu není zjištělné, zda při vyšetření

krve žalobce bylo postupováno v souladu s platnou metodikou. Ke zjištěné výsledné hodnotě 0,21 g/kg přitom nelze přistupovat *a priori* tak, že sice nelze způsob jejího zjištění přezkoumat, avšak musela být určena správně.

I když správní orgán I. stupně nesprávně odmítl zásadní nedostatky objasnit provedením dalších žalobcem navržených důkazů, žalovaný nesprávný postup správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný se přitom řádně nevypořádal s veškerými uplatněnými odvolacími námitkami proti obsahu protokolu.

S ohledem na všechny v žalobě tvrzené skutečnosti žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný především uvedl, že v rámci správního řízení žalobce nezpochybňoval údaje uvedené v úředních záznamech. Nezpochybňoval ani jim podepsané oznámení přestupku (stran totožnosti obviněného) či výstupy z dechových analyzátorů. Odkazoval-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 96/2006-115, pak v tomto byly hodnoceny jako důkazní prostředky především úřední záznamy o podaném vysvětlení porízené před zahájením řízení v případě, kdy kvalita zjištění skutkového stavu spočívala pouze na úředních záznamech. Jednalo se o přestupek, který nebyl nijak dokumentován, a jehož spáchání měly prokazovat pouze úřední záznamy. V případě žalobce je však situace odlišná, neboť jako důkaz byl proveden především protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem a dále výstupy z dechového analyzátoru, tj. podklady, které nemají pouze zprostředkovanou vypovídací hodnotu (odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 02.05.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

K hladině alkoholu v krvi žalovaný odkázal na bod 10 písm. e) Metodického pokynu ministerstva. Za pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje se pak pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie. Žalovaný je přitom obeznámen s praxí Nejvyššího správního soudu, který za fyziologickou hladinu alkoholu v krvi poněkud nepřesně označuje právě hladinu alkoholu 0,20 g/kg. Definuje ji mj. jako výskyt alkoholu v těle zapříčiněný i jinými faktory než požitím alkoholického nápoje. Hodnota 0,20 g/kg je však v metodice uvedena z jiného důvodu, a to proto, že hodnota 0,20 g/kg je nejnížší možná hodnota stanovená plynovou chromatografií, která je ověřitelná jinou metodou. Plynová chromatografie je tak schopna rozpoznat ze vzorku krve i nižší hodnoty než 0,20 g/kg. Aby byl výsledek *de lege artis*, musí být tato hodnota ověřena, avšak tuto hodnotu žádná dosud používaná metoda není schopna ověřit. Proto se hodnoty zjištěné pod 0,20 g/kg hodnotí jako neprokazující požití alkoholického nápoje. Z výsledné hodnoty 0,21 g/kg tak nelze odečítat nejnížší možnou ověřitelnou hodnotu určenou v metodice a vyvozovat závěry stran ovlivnění alkoholu v míře 0,01 g/kg. V řízení totiž bylo bezpečně prokázáno ovlivnění alkoholem v míře přesně 0,21 g/kg. Byla-li žalobci zjištěna hladina alkoholu v krvi ve výši 0,21 g/kg, pak byla tato hladina o 0,21 g/kg vyšší než dovolená hladina alkoholu, tj. 0 g/kg.

Žalobce v odvolání označil hodnotu 0,21 g/kg alkoholu v krvi za běžnou. Žalovaný zdůraznil, že nikdo nemá v krvi 0,20 g/kg alkoholu, aniž by tato hodnota byla zapříčiněna požitím či inhalací. Chtěl-li žalobce v souladu s ne zcela přesnou soudní praxí tvrdit, že fyziologická hladina alkoholu byla zapříčiněna i jinými faktory než pouze požitím alkoholického nápoje, pak tuto skutečnost neuvedl. Při ústním jednání toliko konstatoval, že před dechovými zkouškami kouřil a napil se energetického nápoje. Při hodnocení hladiny alkoholu v krvi je v rozhodnutí vycházeno z výsledku lékařského vyšetření krevního vzorku, nikoliv z výsledku dechových zkoušek, které by teoreticky mohly být kouřením ovlivněny. Žalovanému není známo, jak by mohlo vypití energetického nápoje ovlivnit výsledek. Hladina alkoholu může být zapříčiněna různými faktory než pouze požitím alkoholického nápoje. Tato skutečnost by hrála roli při hodnocení zavinění přestupku, nikoliv však při hodnocení exaktně stanovené hladiny alkoholu.

Žalobce také namítal, že z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem nevyplývá, jakou metodou bylo provedeno. K tomu žalovaný odkázal na závěr protokolu, kde je uvedeno, že vyšetření bylo provedeno plynovou chromatografií a imunochemickou metodou. Neporušená zástilka se vzorkem pak byla doručena do FN u sv. Anny v Brně dne 26.08.2015 v 09:00 hod. Je zřejmé, že vyšetření krevního vzorku bylo provedeno metodou plynové chromatografie s výsledkem 0,21 g/kg alkoholu v krvi. Výsledek byl ověřen metodou imunochemickou. Zpracovatel přeškrtl původní nabídku protokolu a zanesl, že metodou vyšetření byla kromě plynové chromatografie také imunochemická metoda namísto Widmarkovy zkoušky, kterou nabízel předtisk protokolu.

S ohledem na vše výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah repliky žalobce

Žalovaný uvedl, že nic jako fyziologická hladina alkoholu v organismu neexistuje a veškerý alkohol, který se dostává do krevního řečiště, má původ v přijímané potravě. Z toho dovodil, že zjištěná přítomnost alkoholu v krvi žalobce musela být důsledkem požití alkoholického nápoje. Takové vypořádání své námitky žalobce nepovažoval za dostatečné. Jednalo se spíše o dogmatický závěr, jenž nevychází ze zjištěného skutkového stavu. Žalovaný přitom soudem uznávanou fyziologickou hladinu alkoholu v krvi jakožto příčinu relevantně nevyloučil a dokonce odmítl jako nadbytečný důkaz znaleckým posudkem. V rozporu s tvrzením žalovaného, že nikdo nemá v krvi 0,20 g/kg alkoholu bez požití či inhalace alkoholu, stojí závěry odborné judikatury, podle nichž maximální fyziologická hladina alkoholu v organismu může dosahovat až 0,29 g/kg (k tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12.06.2013, č.j. 41 A 47/2012-37).

Se žalovaným žalobcem souhlasil v tom, že pokud by zjištěná hladina alkoholu v jeho krvi byla způsobena jinými faktory, měla by tato skutečnost vliv pouze na posouzení jeho zavinění. Zavinění bylo přitom automaticky dovozeno nejdříve „minimálně ve formě vědomé nedbalosti“ u správního orgánu I. stupně a poté ve formě nedbalosti nevědomé u žalovaného. Správní orgány i přes vznesené námitky nevyloučily,

že zjištěná hodnota hladiny alkoholu v jeho krvi mohla být důsledkem jiné okolnosti než požití alkoholu.

Žalobce zdůraznil, že protokol o lékařském vyšetření není nadán presumpcí správnosti ani pravdivosti v něm uvedených údajů. V protokolu uvedená výsledná hodnota alkoholu v krvi je dle platné metodiky hodnotou matematicky vypočtenou a nikoliv exaktně změřenou. Jde-li o hodnotu na samém okraji toho, co je možné pokládat za průkazné, je zcela legitimní součástí obhajoby žalobce požadavek na prověření správnosti provedených výpočtů a dodržení platné metodiky.

V.

Průběh ústního jednání

Žalobce při jednání především uvedl obdobné argumenty jako v žalobě. Zdůraznil přitom, že správní orgány vyšly z nesprávných skutkových zjištění, neboť vycházely toliko z úředních záznamů, aniž by vyslechly osob, které úřední záznamy pořídily. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se pak nevypořádali s tím, že hraniční hladina alkoholu v krvi mohla být zapříčiněna i jinými důvody, než skutečným požitím alkoholického nápoje. Správní orgán I. stupně a ani žalovaný se pak dostatečně nevypořádali s návrhem žalobce na provedení dokazování znaleckým posudkem. Žalobce rovněž upozornil na nedostatky protokolu o lékařském vyšetření.

Žalovaný při jednání především odkázal na své vyjádření k žalobě a obsah napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že správní orgány při posouzení věci nevycházely jenom z úředních záznamů, ale i jiných důkazů. Skutečnost, že se jednalo o hladinu 0,01 promile alkoholu v krvi, pak neznamená, že by žalobce nemohl být postižen za přestupek. Alkohol v krvi přitom avizovaly i provedené dechové zkoušky, přičemž žalobce neuvedl, co mohlo zapříčinit hladinu alkoholu v krvi.

VI.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Přestupkové řízení bylo se žalobcem zahájeno na základě oznámení přestupku správnímu orgánu I. stupně sepsaného Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Územním odborem Vyškov, Dopravním inspektorátem (dále též „PČR“) ze dne 02.09.2015, č.j. KRPB-200252-7/PŘ-2015-061206-NOV. K popisu skutku bylo přitom uvedeno: „Dne 18.08.2015 v 09:50 hod., bylo hlídkou Dopravního inspektorátu PČR Vyškov ve složení pprap. P.N. a pprap. J. Š. ve Vyškově, ulici Purkyňova, na pozemní komunikaci II/379, směr jízdy na Drnovice, zastaveno motorové vozidlo pro převoz pacientů tov. značky, r.z., které dle předložených dokladů řídil P. V., nar., trvale bytem Jako místo pro doručování písemností uvedl adresu V 09:53 hod. bylo u řidiče provedeno odborné měření na přítomnost alkoholu v krvi přístrojem Dräger výr. č. ARZN-059, kdy přístroj vykázal hodnotu 0,28 g/kg alkoholu v krvi. Při druhém odborném měření provedeném v 09:59 hod. vykázal stejný přístroj hodnotu 0,28 g/kg alkoholu v krvi. K požití alkoholu se řidič P. V. přiznal s tím, že dne 17.08.2015 v časovém rozmezí od 20:00 do 22:00 hod. vypil dvě jedenáctistupňová piva značky Kozel, každé pivo bylo

o objemu 0,5 l. S naměřenými hodnotami P. V. nesouhlasil, proto byl po poučení vyzván k lékařskému vyšetření spojeném s odběrem krve nebo moči ve výškovské nemocnici. Žilní krev byla řidiči odebrána na interním oddělení výškovské nemocnice v 10:10 hod. a odebraný vzorek byl zaslán k rozboru na Ústav soudního lékařství v Brně, kde plynovou chromatografií byl zjištěn výsledek 0,21 promile alkoholu v krvi řidiče V. Řidiči byla další jízda zakázána, řidičský průkaz č. zadržen a odeslán odboru dopravy – registru řidičů k dalšímu opatření.“ Společně s oznámením byl správnímu orgánu I. stupně postoupen policejní spis, který byl v této věci veden. Součástí oznámení o přestupku bylo na místě PČR ručně vypsané Oznámení přestupku ze dne 18.08.2015, č.j. KRPB-200252/PŘ-2015-061206-NOV. Z něj nad rámec výše uvedeného vyplývá, že PČR ztotožnila řidiče vozidla prostřednictvím občanského a řidičského průkazu. Žalobce se k obsahu úředního záznamu nevyjádřil, nicméně jej podepsal. Ve spise jsou dále záznamy o odborných měřeních ze dne 02.09.2015, č.j. KRPB-200252-4/PŘ-2015-061206-NOV, jejichž součástí jsou výpisy z měřicího přístroje Dräger alcoholtest 7510 ze dne 18.08.2015. Z nich vyplývá, že měření bylo provedeno přístrojem č. ARZN-0059. Ze založeného výpisu je rovněž zřejmé, že při dechové zkoušce č. 13004 provedené dne 18.08.2015 v 09:53:54 hod byl výsledek zkoušky 0,28 promile, dle druhé dechové zkoušky č. 13005 provedené téhož dne v 09:59:20 hod byl výsledek zkoušky také 0,28 promile. Součástí spisu je i protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 18.08.2015, č.j. KRPB-200252/PŘ-2015-061206-NOV. Z protokolu o lékařském vyšetření plyne, že odběr byl proveden dne 18.08.2015 v 10:10 hod v Nemocnici Vyškov. Samotné vyšetření hladiny alkoholu č. A2688/15 bylo pak provedeno dne 26.08.2015 v laboratoři Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně s výslednou hodnotou 0,21 g/kg alkoholu v krvi. Z protokolu plyne, že jako metoda byla použita plynová chromatografie a imunochemická metoda. Obsahem spisu je dále úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy ze dne 02.09.2015, č.j. KRPB-200252-12/PŘ-2015-061206-NOV. V něm je zaznamenáno chování žalobce jako ovládané, nálada nenápadná, koordinace pohybů koordinovaná, orientace normální, postoj jistý, chůze jistá, řeč normální, paměť normální, oblečení přiměřené, barva kůže normální, oči zarudlé, přičemž u tělesných známek je poznačen zápach alkoholu.

Ve spise je dále založeno potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 02.09.2015, č.j. KRPB-200252-6/PŘ-2015-061206-NOV, jehož součástí je vlepový a ručně vypsáný formulář Potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 18.08.2015, ke kterému se žalobce nevyjádřil a podepsal jej. Ve spisu je dále založen kalibrační protokol ze dne 27.01.2015, vystavený společností Dräger Safety s.r.o., Kotkova 4a, 706 02 Ostrava – Vítkovice. Dle kalibračního protokolu zařízení Dräger Alcotest 7510 sériové číslo ARZN-0059 při kalibrační kontrole vyhovělo, přičemž datum následující kalibrace bylo stanoveno na datum 26.01.2016. Součástí spisu je i výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 22.09.2015. Dle výpisu byl aktuální stav bodového hodnocení 3 body a žalobce měl k uvedenému datu celkem 2 záznamy v přestupcích. Dle dokumentu ze dne 20.08.2015, sp. zn. MV 22980/2015 OD/2 ša, byl žalobci dne 20.08.2015 vrácen zadržený řidičský průkaz.

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Dne 05.10.2015 bylo žalobci doručeno Oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 21.09.2015, č.j. MV49225/2015 OD/3 Ja. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání o přestupku na den 27.10.2015. Dne 27.10.2015 proběhlo ústní jednání v přestupkové věci žalobce, a to bez jeho přítomnosti, neboť se nedostavil (Protokolu o ústním projednání dopravního přestupku, č.j. MV 49225/2015 OD/6 Ja). Ve spisu je založena omluva žalobce z ústního jednání, doručená správnímu orgánu I. stupně dne 26.10.2015, evidovaná dne 27.10.2015. Žalobce se z nařízeného ústního jednání z důvodu dočasné pracovní neschopnosti omluvil, požádal o nařízení ústního jednání v novém termínu, a současně doložil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Správní orgán I. stupně jeho návrhu vyhověl a nařídil vyrozuměním ze dne 12.11.2015, č.j. MV 49225/2015 OD/8 Ja, ústní jednání na den 15.12.2015. Z tohoto jednání se žalobce přípisem doručeným dne 14.12.2015 z důvodu dočasné pracovní neschopnosti omluvil a doložil i kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Správní orgán I. stupně pak prostřednictvím vyrozumění ze dne 22.12.2015, č.j. MV 49225/2015 OD/10 Ja, nařídil ústní jednání na den 20.01.2016. Dle Protokolu o ústním projednání dopravního přestupku ze dne 20.01.2016, č.j. MV 49225/2015 OD/11 Ja, se k ústnímu jednání dostavil jeho zmocněnec Mgr. Martin Holomek, který jej omluvil a doložil potvrzení zaměstnavatele o pobytu mimo území ČR.

V průběhu dokazování bylo správním orgánem I. stupně čteno oznámení o přestupku ze dne 10.09.2015, oznámení přestupku ze dne 18.08.2015, záznam o dechových zkouškách, protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před nebo během jízdy, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, kalibrační protokol a evidenční karta řidiče. Zmocněnec k dechové zkoušce uvedl, že je žalobce poměrně silný kuřák a kouřil i těsně před provedením dechové zkoušky a i před jízdou požil energetický nápoj. Současně navrhl zpracování znaleckého posudku z oboru toxikologie za účelem zjištění, zda marginální množství alkoholu v krvi žalobce muselo nutně být důsledkem požití alkoholického nápoje, nebo zda mohlo být vyvoláno jinou okolností, zejména fyziologické povahy.

Přípisem ze dne 27.01.2016 se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Současně požádal o zjištění znaleckým posudkem z oboru toxikologie, zda naměřené množství etylalkoholu v krvi bylo způsobilé ovlivnit jeho chování při řízení motorového vozidla, neboť v opačném případě by nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem pak neodpovídá postupu vyžadovanému platnou metodikou (metodický pokyn Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006), neboť bezprostředně před odběrem krve nebylo provedeno celkové vyšetření žalobce cíleně zaměřené na zjištění známek účinku alkoholu a jeho výsledky zaznamenány do protokolu. Ani z něj neplyne, zda výsledná hodnota etylalkoholu v jeho krvi byla výsledkem metody plynové chromatografie či ověřovací imunochemické metody. Z protokolu pak nebyly seznatelné ani další rozhodné okolnosti určení výsledné hodnoty. Žalobce navrhnul doplnění dokazování vyžádáním kompletní dokumentace stran vyšetření krevního vzorku žalobce a výsledkem odborného pracovníka, jež vyšetření krevního vzorku provedl.

Dne 15.02.2016 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně k hodnocení skutkových okolností shrnul, že u žalobce byly provedeny v 09:53

hod a 09:59 hod dvě dechové zkoušky s výsledkem 0,28 g/kg alkoholu v krvi. Dechové zkoušky nevykazovaly žádné odchylky, přičemž následně mu byla v 10:10 hod odebrána krev. Jejím rozbořem byla zjištěna hladina 0,21 g/kg alkoholu v krvi. Vzhledem k tomu, že žalobce řídil v době před 09:53 hod (cca od 06:30 hod), kdy byla vykonána první dechová zkouška, byla zjištěná hladina alkoholu zpětně propočítána na dobu v 09:53 hod. Propočtem za použití obecně uznávaného rozpětí vylučování alkoholu z krevního oběhu 0,12 – 0,20 g/kg za jednu hodinu pak bylo zjištěno, že se hladina alkoholu v krvi v daném čase pohybovala v rozmezí od 0,244 do 0,2661 g/kg. K odkazu na silné kuřáctví a požití energetického nápoje krátce před jízdou správní orgán I. stupně uvedl, že druhá zkouška proběhla 6 minut po první dechové zkoušce (pracovního postupu č. 114-MP-C008-08) se zcela shodným výsledkem, a tudíž je nepochybné, že k ovlivnění měření požitím energetického nápoje či kouřením nedošlo. I při odečtení odchylky měření ve výši 0,04 g/kg a fyziologické hladiny alkoholu v krvi ve výši 0,20 g/kg (tj. 0,24 g/kg) dle Metodického pokynu Ministerstva dopravy č.j. 285/2009-160-OST, od hladiny 0,28 g/kg alkoholu, byla zjištěna hladina alkoholu v organismu nejméně ve výši 0,04 g/kg. Odchylka měření ve výši 0,04 g/kg v sobě poté zahrnuje všechny možné vlivy způsobilé ovlivnit výsledek měření a hodnota 0,20 g/kg zase zohledňuje možnou fyziologickou hladinu alkoholu v těle. K navrhovanému důkazu znaleckým posudkem z oboru toxikologie správní orgán I. stupně uvedl, že dle Metodického pokynu Ministerstva dopravy se odpočet tolerance 0,24 g/kg alkoholu týká pouze vyšetření provedené analyzátory alkoholu v dechu a neužije se tak při zjištění hladiny alkoholu rozbořem krve. Hladina alkoholu byla zjištěna přísně specifickou metodou plynové chromatografie a potvrzena metodou imunochemickou. K hladině alkoholu zjištěné rozbořem krve ve výši 0,21 g/kg správní orgán poukázal na Metodický pokyn Ministerstva dopravy, dle kterého se za pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg stanovená metodou plynové chromatografie. Z nevyplnění protokolu o lékařském vyšetření pak nelze dovodit, že takové vyšetření neproběhlo. Takové hodnocení má svou opodstatněnost v případech, kdy hladina alkoholu nasvědčuje, že je řidič ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení motorového vozidla. Jsou-li hodnoty dechových zkoušek nízké, pak nelze předpokládat, že by na vyšetřované osobě bylo viditelně znát ovlivnění alkoholem. Bylo tedy prokázáno, že v krvi žalobce se nacházelo množství alkoholu nad běžnou fyziologickou hladinu. Správní orgán I. stupně proto považoval navrhované důkazy (výslech odborného pracovníka provádějícího vyšetření krevního vzorku, pořízení kompletní dokumentace s vyšetřením spojené, vypracování znaleckého posudku z oboru toxikologie) za nadbytečné. Ke způsobu spáchání přestupku správní orgán I. stupně uvedl, že přestupek byl spáchán konáním, a to na frekventované pozemní komunikace. Následkem konání sice nedošlo ke škodám na zdraví či na majetku účastníků silničního provozu, ale zaviněným jednáním byl poškozen zájem chráněný zákonem. Správní orgán rovněž přihlédl k okolnostem spáchání skutku, neboť žalobce skutek spáchal jako řidič sanitního vozidla. Věděl, že v předchozí den požíval alkoholické nápoje a přesto se nepřesvědčil o tom, zda ještě není alkoholem ovlivněn. Bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že pod vlivem alkoholu není. Spáchal tak přestupek minimálně ve formě vědomé nedbalosti.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uplatnil prakticky totožné námitky jako v podané žalobě. Dne 04.03.2016 vydal správní orgán I. stupně opravné usnesení, č.j. MV 49225/2015 OD/19 Ja, kterým opravil výrok I.

prvostupňového rozhodnutí co do specifikace místa provedení kontroly a času provedení odborného měření na alkohol.

Dle žalovaného správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady, na jejichž základě zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Totožnost žalobce jako řidiče byla ověřena z předloženého občanského a řidičského průkazu hlídkou PČR, což vyplývá z oznámení přestupku a úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy. Úřední záznamy pak nebyly jediným listinným důkazem, o který správní orgán opřel svůj závěr, neboť mj. protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem spolu s ostatními podklady naprosto bezrozporně prokazoval zavinění přestupku. Argumentace zvýšenou fyziologickou hladinou alkoholu v organismu je zcela absurdní, neboť nic jako fyziologická hladina alkoholu neexistuje. Lidské tělo není schopno samo vytvářet etylalkohol. Žalovaný se ztotožnil se žalobcem v tom, že nebyla-li v protokolu zmínka o lékařském vyšetření, pak nejspíš ani nebylo provedeno. Hodnocení lékaře stran stavu pacienta při podezření z požívání alkoholického nápoje má však svou opodstatněnost v případech, kdy hladina nasvědčuje, že je řidič ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení motorového vozidla. Neprovedení lékařského vyšetření nemůže mít vliv na hladinu alkoholu v krvi žalobce a jeho ovlivnění alkoholem při řízení vozidla. Přítomnost alkoholu v těle žalobce avizovaly již výsledky dechových zkoušek.

VII.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nález ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nález ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nález Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.*

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, resp. se všemi navrhanými důkazy k prokázání v odvolání tvrzených skutečností, je třeba připomenout, že mu žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké bylo podáno odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného

rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně a jednotlivě nezmínil návrhy žalobce na dokazování, resp. neuvedl u každého jednotlivého navrženého důkazu důvody, pro které tyto jednotlivé navržené důkazy zhodnotil jako nedůvodné k provedení. Napadené rozhodnutí je však nutné vnímat jako jeden celek a je tedy nutné zkoumat, zda vypořádání těchto důkazů nevyplývá obecně z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí. K velké části žalobcem navržených důkazů se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil konkrétně a dostatečně. Jedná se především o důkaz znaleckým posudkem z oboru toxikologie (druhý odstavec na straně 5 napadeného rozhodnutí), kompletní dokumentací stran vyšetření krve a výsledkem osoby provádějící vyšetření krve žalobce (první a druhý odstavec na straně 6 napadeného rozhodnutí). V obou těchto případech se velmi podrobně zabýval skutečnostmi, jež měly být těmito důkazy prokázány. Dospěl přitom k závěru, že správní orgán I. stupně tyto rozhodné skutečnosti dostatečně prokázal a správně vyhodnotil. Další navržený důkaz, a to výslech příslušníků PČR za účelem zjištění průběhu dopravní kontroly žalobce, žalovaný srozumitelně a určitě vyhodnotil jako nadbytečný. Na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí mj. uvedl: *„Dle odvolacího orgánu správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady, na jejichž základě zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu se zásadou materiální pravdy uvedenou v § 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě těchto podkladů: oznámení přestupku, úřední záznamy, záznamy o výsledcích dechových zkoušek, protokol o lékařském vyšetření, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, výpis z evidenční karty řidiče. (...) Aby bylo možné uznat obviněného vinným uvedeným přestupkem, muselo být v řízení bez důvodných pochybností prokázáno, že obviněný řídil motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Tyto skutečnosti má odvolací orgán na základě provedeného dokazování a podkladů obsažených ve spise za prokázané. Skutečnost, že obviněný dne 18.08.2015 v 09:50 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn., reg. zn., má odvolací orgán za prokázanou, kdy obviněný byl jako řidič tohoto vozidla zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, která jeho totožnost ověřila z předloženého občanského a řidičského průkazu, jak plyne z oznámení přestupku a úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy. Totožnost řidiče – obviněného tedy byla zjištěna bez důvodných pochybností. Taktéž řízení vozidla obviněným pod vlivem alkoholu má odvolací orgán na základě podkladů obsažených ve spise za bezpečně prokázané. Obviněný na vlastní žádost po poučení a po provedení dvou dechových zkoušek s totožným pozitivním výsledkem na přítomnost alkoholu v krvi (obviněný nesouhlasil s naměřenými hodnotami 0,28 ‰ alkoholu v krvi) podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, kdy analýzou krevního vzorku byla u obviněného zjištěna hladina 0,21 ‰ alkoholu v krvi.“* Žalovaný tedy vyhodnotil jak navržený výslech policistů, tak rovněž ostatní žalobcem navrhované důkazy, za nadbytečné. Dle jeho názoru všechny ostatní poklady založené ve správním spise dostatečně prokazují spáchání přestupku žalobcem. Ze závěrů žalovaného v napadeném rozhodnutí lze tedy vyvodit, že by další důkazy na rozhodnutí neměly žádný vliv, neboť samotné existující podklady spisové dokumentace k prokázání spáchání přestupku žalobcem objektivně a spolehlivě postačovaly. Je třeba též reflektovat skutečnost, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří fakticky jeden celek. Pokud se správní orgán I.

stupně vypořádal návrhy na dokazování ve velmi podrobné míře a žalovaný se s touto argumentací ztotožnil, není zcela nezbytně nutné tuto argumentaci přepisovat. Povinnost posoudit všechny odvolací námitky tudíž neznamená, že žalovaný je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem odvolací argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.04.2014, č.j. As 126/2013-219). Žalovaný zjistil skutečný stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a odůvodnil onu míru ve vypořádání odvolacích námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině žalobce. Podle názoru soudu není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a je v něm uvedeno dostatek důvodů podporujících jeho výrok.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí (jakož i v prvostupňovém rozhodnutí) vyslovil žalovaný (resp. správní orgán I. stupně), je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

K námitce týkající se objasnění skutkového stavu posuzované věci soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost postupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti postupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu

potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011 – 68).

Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Soud v tomto ohledu připomíná, že zákonná úprava v České republice vychází z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v organismu řidiče. Tento závěr byl opakovaně potvrzen i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Lze odkázat na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.09.2010, č.j. 8 As 59/2010-78, dle kterého: „(...) v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel.“ *Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích* [poznámka: aktuálně podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona]. *Pokud krajský soud operoval s pojmem tzv. fyziologické hladiny alkoholu v krvi, je třeba zdůraznit, že pro posouzení viny ze spáchání přestupku musí být vyloučeno, že je zjištění konkrétní hladiny alkoholu v těle obviněného důsledkem jiné okolnosti.* Tento názor byl dále potvrzen např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22.03.2012, č.j. 7 As 77/2011–76, ze dne 11.03.2015, č.j. 3 As 141/2014–24, či ze dne 11.05.2016, č.j. 10 As 173/2015–32.

Společenská škodlivost žalobcova jednání v souzeném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Zákonodárce tím, že v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Jednání v rozporu s touto povinností je totiž potenciálně způsobitelné ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.05.2016, č.j. 10 As 173/2015–32).

Pokud se týká prokázání ovlivnění žalobce alkoholem, resp. prokázání přítomnosti alkoholu v těle žalobce, uvádí k tomuto soud následující.

Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty,

zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o opatřeních“).

Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o opatřeních je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu *povinná se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu.*

Zákon o opatřeních přitom předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření (podle ustanovení § 2 písm. o) tohoto zákona např. dechová zkouška) a odborné lékařské vyšetření (podle ustanovení § 2 písm. p), q) tohoto zákona např. odběr vzorku žilní krve). Odborné lékařské vyšetření vzorku krve se provádí v případě, kdy je odmítnuto provedení dechové zkoušky (viz ustanovení § 16 odst. 2 zákona o opatřeních). Je-li přitom dechová zkouška provedena analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede, resp. provedeno být nemusí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.05.2016, č.j. 10 As 173/2015-32). K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16.05.2012, č.j. 3 As 12/2012-21 v němž mj. uvedl: „(...) přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.“ Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,20 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2011, č.j. 2 As 56/2011-79).

Jak již soud uváděl výše, byla při kontrole žalobce dne 18.08.2015 v 09:53 hod provedena dechová zkouška přístrojem zn. Dräger Alcotest 7510 s pozitivním výsledkem 0,28 g/kg alkoholu v dechu. V čase 09:59 hod byla dechová zkouška zopakována s totožným pozitivním výsledkem 0,28 g/kg alkoholu v dechu. Součástí spisového materiálu je též kalibrační protokol o zkoušce předmětného analyzátoru č. 15/SV-59.3/10. Z kalibračního protokolu je zřejmé, že kontrola přístroje byla provedena dne 27.01.2015 a

příští zkouška měla být provedena dne 26.01.2016 (viz č.l. 8 ve spise správního orgánu I. stupně). Je přitom zřejmé, že měření alkoholu v dechu žalobce bylo provedeno v souladu s metodikou měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu č. 114 MP C008-08, podle které *„je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %.“* Významem metodiky měření se již zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 11.07.2013, č.j. 7 As 170/2012–24, v němž mj. uvedl: *„Metodiku sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejích dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“*

Soud tedy k věci dále uvádí, že měření alkoholu v organismu žalobce pomocí dechového analyzátoru Dräger, v.č. ARZN-059, proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup zjišťování alkoholu v krvi řidičů klade konstantní judikatura. V rozmezí šesti minut proběhly dvě dechové zkoušky pomocí ověřeného a řádně kalibrovaného analyzátoru, které potvrdily přítomnost alkoholu v krvi žalobce. Rozdíl mezi výsledky obou měření přitom nepřesáhl 10 %, neboť výsledek obou zkoušek byl totožný. Od prvního výsledku pak správní orgán I. stupně zcela správně a ve prospěch žalobce odečetl hodnotu 0,24 g/kg. Výsledná prokazatelná hodnota alkoholu v krvi žalobce pak dosáhla výše 0,04 g/kg. I po odečtení stanovené odchylky byl tedy alkohol v jeho krvi přítomen a tudíž je plně odpovědný za předmětný přestupek. Nic nesvědčí o tom, že by výsledek měření nebylo možno považovat za věrohodný. Naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu tak bylo v posuzovaném případě prokázáno již prostřednictvím orientační dechové zkoušky. Dechové zkoušky totiž proběhly bez problémů a byly úspěšně dokončeny.

Opodstatněnost následně provedeného odborného lékařského vyšetření sice mohla být dána výsledkem dechových zkoušek, z žádného ustanovení právního předpisu však nelze dovodit, že jediné odborné lékařské vyšetření je způsobilé prokázat přítomnost alkoholu v krvi. Lékařské vyšetření vzorku krve proto bylo provedeno nad rámec zákonem stanoveného způsobu zjišťování přítomnosti alkoholu. V posuzované věci nad rámec dostatečného zjištění přítomnosti alkoholu v organismu byl žalobce podroben rovněž lékařskému vyšetření ve smyslu ustanovení § 2 písm. p) a ustanovení § 16 odst. 5 zákona o opatřeních. Součástí předloženého správního spisu je mj. i Protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, z jehož oddílu C se podává výsledek vyšetření 0,21 g/kg alkoholu v krvi. Soud přitom z tohoto protokolu seznal, že vyšetření bylo provedeno specifickou metodou plynové chromatografie a následně potvrzeno imunochemickou metodou. Soudu nevznikly žádné pochybnosti v tom, že by odborné pracoviště (pro něž je předmětné laboratorní vyšetření hladiny alkoholu v krvi zcela rutinní záležitostí) nepostupovalo v souladu s Metodickým pokynem Ministerstva zdravotnictví č. ZD10/2006, pro postup při laboratorním stanovení alkoholu (etylalkoholu) v krvi (dále jen „MP“), konkrétně s jeho bodem 10 písm. c), podle kterého *vzorek krve musí být vyšetřen*

dvěma na sobě nezávislými laboratorními metodami, z nichž jedna musí být přísně specifická. V tomto případě je metoda plynové chromatografie nezastupitelná. Jako druhé, ověřovací metody, může být použito jakékoliv jiné, sice nespecifické, nicméně však přesné metody (Widmarkova, enzymatická apod.). Plynovou chromatografii je nutno provést z téhož vzorku nejméně dvakrát, ověřovací zkoušku nejméně jedenkrát. Skutečností podporující správnost postupu odborného pracoviště při stanovení hladiny alkoholu v krvi žalobci je rovněž blízkost výsledků orientačních dechových zkoušek a výsledků lékařského vyšetření, přičemž pokles alkoholu v krvi lze přisuzovat plynutím času mezi oběma způsoby vyšetření. Že se alkohol v krvi odbourává, je notorietou. Takové závěry nevyvolávají jakékoliv podezření ze svévole či potřebu ověřovat postup odborného lékařského pracoviště znalecky či vyžádáním kompletní dokumentace o vyšetření krve žalobce a výsledkem pracovníka, jenž vyšetření prováděl. V případě žalobce nedošlo k žádné nesrovnalosti při stanovení hladiny alkoholu v jeho krvi. Nebylo tedy žádným pochybením správních orgánů, pokud tyto nevyhověly návrhu žalobce na provedení jím navrhovaných důkazů, neboť tyto by byly pro posouzení rozhodných skutečností zcela nadbytečné a nedůvodné. Soud sice připouští, že bylo jistým pochybením odpovědného pracovníka nemocnice Vyškov, pokud v předmětném protokolu nevyplnil oddíl B. Z toho lze usuzovat, že před samotným odběrem krve nebylo provedeno vyšetření žalobce. Soud nicméně souhlasí se závěry žalovaného, že lékařské vyšetření je nutné především v případech hodnocení stavu vylučujícího způsobilost k řízení motorového vozidla. To však nebyl případ žalobce a skutkové podstaty daného přestupku. Při takto nízkých hodnotách hladiny alkoholu v krvi pak nelze ani předpokládat, že by ovlivnění alkoholem bylo pro výsledky lékařského vyšetření vůbec zachytitelné. Neprovedení lékařského vyšetření tedy lze považovat za jisté pochybení, které však nemělo žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Je nepochybné, že nemohlo mít vliv na hladinu alkoholu v krvi žalobce a tudíž ani na výsledek provedeného stanovení hladiny alkoholu v krvi. Tuto námitku soud proto nepovažoval za důvodnou.

Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 21.09.2010, č.j. 8 As 59/2010–78, shledal, že „(...) krajský soud nesprávně vyšel ze závěrů obsažených v části 9 Pracovního postupu ČMI vztahující se k tzv. pesimistické hodnotě nejistoty přepočtového faktoru, který je ve formě konstanty aplikován při přepočtu objemu alkoholu v dechu na hladinu alkoholu v krvi vyšetřované osoby. V posuzované věci se však žádný takový přepočet neuplatní. Hladina alkoholu v krvi žalobce byla zjištěna přísně specifickou metodou plynové chromatografie a v souladu s Metodickým pokynem ministerstva potvrzena Widmarkovou zkouškou. Nejvyšší správní soud proto odmítl postup krajského soudu, který od zjištěné hodnoty 0,24 g/kg paušálně odečetl tzv. fyziologickou hladinu alkoholu v krvi (0,20 g/kg) a uzavřel, že zůstatková hodnota (0,04 g/kg) je marginální a neprokazuje požití alkoholického nápoje žalobcem.“ I v nynější věci byl vzorek krve podroben zkoušce s užitím přísně specifické metody plynové chromatografie a následně byl potvrzen imunochemickou metodou s výsledkem 0,21 g/kg alkoholu v krvi žalobce. Dle bodu 10 písm. e) MP se poté za pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie. Pokud byla v metodou plynové chromatografie stanovena hladina alkoholu v krvi žalobce na 0,21 g/kg, jedná se o pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje a přítomnost alkoholu v jeho organismu. Výsledná hodnota je o 0,01 g/kg vyšší, než nejnižší stanovená hodnota pro pozitivní průkaz požití alkoholu. Soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze

dne 21.09.2010, č.j. 8 As 59/2010–78, dle kterého: „*Předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 g/kg alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, jako je 0,24 g/kg v posuzované věci, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.*“ Pokud tedy i po odečtení tzv. fyziologické hladiny vychází kladná hodnota výše alkoholu v krvi, není na základě principu nulové tolerance možné zpochybňovat, že by marginální hladina alkoholu (jak uvádí žalobce), nenaplnila skutkovou podstatu přestupku.

Žalobce rovněž namítal, že nízká výsledná hodnota alkoholu zakládá pochybnost, zda se skutečně muselo jednat o hladinu vyvolanou požitím alkoholického nápoje. Soud zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 23.09.2011, č.j. 2 As 56/2011-79, v němž je mj. uvedeno: „*(...) není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.*“ V této souvislosti lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.07.2013, č.j. 7 As 170/2012-24, v němž je uvedeno: „*(...) pro závěr, že účastník řízení byl ovlivněn alkoholem, zásadně postačí, bude-li výsledek alespoň jednoho z provedených měření dostatečně spolehlivý, tj. bude-li jím mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že v okamžiku měření byl v těle účastníka řízení přítomen alkohol (...).*“ Jak již soud shrnul výše, výsledky orientačních dechových zkoušek i odborného lékařského vyšetření i po odečtení stanovených odchylek (jež v sobě zahrnují mj. i možnost fyziologické hladiny alkoholu v krvi) prokázaly přítomnost alkoholu v krvi žalobce.

Soud tedy považoval odmítnutí znaleckého zkoumání z oboru toxikologie za postup, který lze v projednávané věci akceptovat. Zobecnující podmínky, za jejichž splnění má nesprávná realizace důkazního řízení za následek porušení pravidel spravedlivého procesu, formuloval Nejvyšší správní soud nesčetněkrát. Ve své rozhodovací praxi přitom důsledně vycházel a vychází z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu i ustálené doktríny, podle nichž neakceptování důkazního návrhu pro nadbytečnost lze připustit v případě, že určité tvrzení, k jehož uvěření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23.09.2005, sp.zn. III. ÚS 359/05 (U 22/38 SbNU 579). Důkaz dechovou zkouškou, jež byla provedena pomocí řádně ověřeného a kalibrovaného analyzátoru, za současného naplnění podmínek stanovených metodikou měření alkoholu v dechu, nadto ještě doplněný důkazem lékařského vyšetření ke stanovení hladiny alkoholu v krvi žalobce (provedený v souladu s MP), jsou dle názoru soudu postačující k prokázání jeho viny. Výsledky těchto zkoušek totiž zohlednily i žalobcem tvrzenou fyziologickou hladinu alkoholu v krvi, kdy i při jejím odečtení byly hodnoty zjištěného alkoholu v krvi či dechu nenulové. Bylo tedy prokázáno, že se v krvi žalobce nacházelo množství alkoholu nad běžnou fyziologickou hladinu, a

tudíž výsledná zjištěná nenulová hodnota alkoholu v krvi byla zapříčiněna z jiných než jim tvrzených fyziologických příčin, a to požitím alkoholu.

Soud k námitce žalobce z obsahu spisu ověřil, že žalobce v rámci odvolání (jak již uvedl výše) mj. velmi obecně a nekonkrétně vytkl správnímu orgánu I. stupně, že tento činil zjištění o totožnosti řidiče a o průběhu dopravní kontroly pouze z úředních záznamů PČR, aniž by např. vyslechl zasahující policisty.

K povaze úředního záznamu soud odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 96/2008–115, dovodil, že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V posuzovaném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostal, neboť při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování.

Co se týká procesní hodnoty samotného úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.05.2013, č.j. 6 As 22/2013–27). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít, a to například v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 09.09.2010, č.j. 1 As 34/2010-73, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Úřední záznam může být dokonce přijat i jako listinný důkaz za situace, kdy skutečnosti v něm uvedené není objektivně možno prokázat jiným důkazem, typicky výpovědí obviněné osoby či svědků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.07.2012, č.j. 2 As 67/2011 - 89).

Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu tedy vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu,

aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 96/2008-115). V posuzované věci však proti žalobci existovaly další důkazy, a to zejména oznámení přestupku, záznamy o výsledcích dechových zkoušek, protokol o lékařském vyšetření, kalibrační protokol, potvrzení o zadržení řidičského průkazu. Jednalo se přitom o důkazy, které nemají jen zprostředkovanou vypovídací hodnotu, ale ve spojitosti s údaji z úředních záznamů činily skutkovou situaci zřejmou. Soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce uvedeného přestupku dopustil.

Žalobce namítal, že jeho totožnost vyplývá pouze z úředního záznamu. Soud však považuje za zcela nepravděpodobné, že by se přestupku dopustila jiná osoba. Ze všech relevantních podkladů totiž vyplývá, že řidičem motorového vozidla, jež bylo PČR kontrolováno, byl žalobce. Žalobce byl rovněž policisty ztotožněn podle předloženého řidičského i občanského průkazu. Jeví se poměrně nepravděpodobným, aby se žalobce pohyboval bez dvou dokladů totožnosti, či aby služební vozidlo (sanitní vůz), jež řídí v rámci zaměstnaneckého poměru, v danou dobu řídil někdo odlišný od žalobce a nadto s jeho osobními doklady. Žalobce ani nikterak nezpochybnil, že by motorové vozidlo při kontrole policistů neřídil on sám a nenabídl ani žádnou jinou verzi skutkového děje, kterou by bylo nutné z tohoto pohledu prověřit. Soud proto považuje za prokázané, že řidičem předmětného motorového vozidla byl v inkriminovanou dobu (zastavení policisty) právě žalobce a tento policistům předložil k nahlédnutí občanský i řidičský průkaz. Tato skutečnost pak plyne i ze záznamu policistů. Z ničeho pak není patrné, že by policisté na řešení uvedeného přestupku byli nějakým způsobem zainteresováni, či by snad žalobce osobně znali a měli s ním nějakou negativní zkušenost, a proto by jejich záznamy neměly být pravdivé. Soud dospěl k závěru, že policisté pouze plnili své služební povinnosti a na vyřízení přestupku neměli žádný zájem. Naopak žalobce takový zájem měl, neboť věděl, že přestupkové jednání je sankcionováno, a že mu může hrozit vysoká pokuta a rovněž i zákaz činnosti řízení motorových vozidel na určitou dobu. Jak soud ověřil z obsahu správního spisu, žalobce rovněž vlastnoručně podepsal jak oznámení přestupku, tak i záznamy o odborných měřeních a potvrzení o zadržení řidičského průkazu. K obsahu těchto tiskopisů, jež čítaly rovněž opis čísla občanského a řidičského průkazu žalobce, nevznesl žádné připomínky. Žádné námitky nevznesl ani k průběhu celé policejní kontroly vozidla včetně orientační dechové zkoušky. Provedení důkazu svědeckou výpovědí zasahujících policistů za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu žádné relevantní konkurující tvrzení, pak nebylo nezbytné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil soud jako nedůvodné. Skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015 – 47, v němž je uvedeno: „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného

přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

Soud uzavírá, že v posuzované věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku. V projednávané věci tak bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu v případě žalobce ze shora uvedených důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Krajský soud má tedy za to, že se žalovaný s námitkou navržených důkazů dostatečně vypořádal. Provádění navržených důkazů má soud ve shodě se žalovaným za nadbytečné, když byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností

K námitce žalobce uplatněné v replice k vyjádření žalovaného stran hodnocení zavinění poté soud uvádí následující. Zaviněním se v zákoně o přestupcích zabývají ustanovení § 3 a § 4, dle nichž k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K odpovědnosti za přestupek spáchaný žalobcem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona nestanovuje zákon potřebu úmyslného zavinění. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce spáchal uvedený přestupek minimálně z nevědomé nedbalosti. Správní orgány tedy souhlasně dovodily, že žalobce byl za předmětný přestupek odpovědný, přičemž se žalovaný ztotožnil rovněž s výší sankce, již na základě rozhodných skutečností uložil správní orgán I. stupně. Ve světle výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný se nedopustil pochybení v právním hodnocení zkoumání odpovědnosti žalobce za popisovaný přestupek, který naplňoval formální znaky přestupku a rovněž jím byl porušen nebo ohrožen zájem společnosti do té míry, že byl naplněn i materiální znak přestupku. Ani tuto námitku žalobce proto soud nevyhodnotil jako důvodnou.

VIII.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. února 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.